

Després de
l'enze...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...l'Onze!

Any V - Núm. 220

Barcelona, 11 de setembre de 1935

Preu: 20 cèntims

El partit de la coherència i de l'anti-confusionisme

"Les democràcies són guerreres." Tothom admet avui aquest principi, menys els socialistes, que van sempre amb una idea i un any de retard.

Els doctrinaris de l'Acció Francesa acostumen a dir que "les democràcies són guerreres".

Anglaterra, França, Suïssa, Bèlgica, Holanda, Suècia, Noruega i Dinamarca... Es evident que aquestes democràcies representatives "no són guerreres".

(D'un article de Manuel Brunet, publicat a "La Veu de Catalunya" d'1 de setembre 1935.)

(D'un article de Joaquim Pellicena, publicat a "La Veu de Catalunya" el 8 de setembre 1935.)

Als lectors de La Veu de Catalunya els deu sortir del cap.

les pàgines de la mateixa Veu que, teòricament, dirigeix el senyor Pellicena.

En canvi, si han de creure el senyor Pellicena i Camacho, diputat de la Lliga i director de La Veu de Catalunya, que no adm... que les democràcies siguin guerreres, és un socialista de la pitjor mena, dels que van sempre amb una idea i un any de retard, i gairebé amb el ganyet a les dents. En fi, un d'aquells que el mateix Brunet qualifica tan delicadament de papanates des de

aquí no hi ha més "olla" que el reverend Brunet, encara que els lectors de l'orgàn de la Lliga deguin pensar, i no sense motiu, que la veritable olla és aquesta Veu de Catalunya feixista-democràtica-catòlica - pagana - guerrera - pacifista - monàrquica - republicana - liberal - dictatorial que tant s'esgarriamella demanant coherència als altres.

La veritat és que aquí no hi ha més Pellicena ni més Camacho que l'Abadalel i Vinyals!

El senyor Pellicena s'equivoca:

—Cada any se'n veuen de noves!

La veritat resplendeix a Ginebra

Un veritable país de bàrbars

Com que els documents diplomàtics es mantenen secrets per tal de fomentar l'espionatge, base de la política internacional moderna, nosaltres, per tal de superar la crisi mundial, que d'una manera particular i despietada ens afecta, ens hem deixat fomentar copiosament i és per això que avui podem donar als nostres lectors el resum del memoràndum presentat per Itàlia al Consell de la S. de les N. que el delegat italià, baró d'Alais, el gran home de ciència, descobridor dels vents als quals ha donat el seu nom, ens ha pregat de fer públics amb tota reserva per tal de no ferir susceptibilitats.

Un etiop que vol la civilització europea

Això, comenta el memoràndum, és un autèntic crit de desesperació d'una petita selecció d'abissinis civilitzats que demanaven ja fa temps que civilitzessin els altres. Però hi ha més.

Un himne salvatge

Un periodista anglès, per tant, no gens sospitos, ens envia la ressenya d'una reunió de bàrbars etiops, assedegats de sang italiana, que acaba així:

—Per a qui Eritrea? — pregunta el ras.
—Per a nosaltres!— contesta la bomba arcaica Cova i el Peñís Eritrea. En aquest hi ha hagut 22 morts i 200 ferits. Si no ens ajuden, els etiops civilitzats desapareixeran a forga d'oil de ricí.

—Per a nosaltres! I aleshores, diu el repòrter, com energèmicament es posaren a cantar l'himne amari:

Giovinèzzè, giovinèzzè,
Primaverè de bellezzè,
Nele Abissiniè e la salvezze
Per Adua e Ual-Ual,
Eja, eja! A la la!

L'efecte d'aquella multitud frenètica aixecant les mans i amb els punyals desembainats, era una cosa manicomial. Un poble que fa aquestes exhibicions, ha de desaparèixer del mapa (map, en anglès).

L'amenaça de la civilització

Però encara hi ha més, segueix el memoràndum. L'incident d'Ual-Ual no havia d'ésser a Ual-Ual, sinó a Roma, que el capítol etiop havia promès a les seves hordes que podrien saquejar. Quan varen veu-

re que no era Roma, sinó Ual-Ual, es tiraren contra els seus caps i cridaven:

—Per a qui Poli (olé, en abissini) de ricí?
—Per a Hailé Selassié!

Barbàrie interna

I aleshores començaren els assassinats de diputats, i caigué Misurí, el senador; Bergamini, director del *Diari d'Abissinia*; el periodista Leandrè Fontanié; el senador Albertini, director del *Diari de la Nù*; el senador Frassati, director de *La Imprenta*. Després vingué l'assassinat del capellà copte Minzonié i el del diputat Donatié, i les persecucions contra Amendolè i les devastacions de les cases de l'ex-primer ministre del Negus Nititié, de Ludovique Sturzoé, de Robertè Braccoé, de Guillermè Ferreroé, de Benedicte Crocé, i finalment, la mort de Matteottoé, ras que gosà criticar el Negus!

Aquest, a més, i com a cosa corrent i normal, es dedica a fer la vida impossible a qui li desagrada. En un telegrama que els agents italians pogueren capturar, deia el següent:

"Ras de Toriné. — Vigila atentament Gobettié i fes-li la vida difícil." Fer-li la vida difícil vol dir perseguir-lo fins que es mati. És un refinament de la barbàrie abissiniana.

Els costums bàrbars

El Decàleg

Cal, encara, assenyalar els costums bàrbars d'aquest poble que aconseguí entrar a la S. de les N. fent-nos caure en un veritable parany: les criatures són, des de la més tendra infància, preses als seus pares, armades i militaritzades. Hom els ensenya un Decàleg antieretista i antisocial, totalment bàrbar, que diu:

1.º L'etiop, i en particular el

El papers que s'han de fer Viatge per Europa (Impressions d'un noble abissini)

Als maçons, als separatistes, als eterns descontents, en fi, als representants acreditats de l'antipàtria, oferim avui, ferma la veu, serena la mirada, aquest document que els convencerà, una vegada per totes, de quin és el veritable sentiment nacional envers els homes verament representatius.

Per posar de manifest l'alt concepte que d'Europa té el poble abissini, publiquem avui la següent carta confidencial i oberta:

Estimat Negus: La primera impressió del viatge que arriba a Europa, és el descoloriment general de la gent d'aquest continent. Són pàl·lids i tenen un color malaltís, encara que alguns ostentin unes grans panxes; però allí dintre no pot haver-hi res de bo.

D'això sembla que en té la culpa el clima que, tot i que la gent n'és que la gent, quan té més calor, se'n va a prendre el sol a la platja en una mena de camps de concentració per a dones i criatures on els homes les deixen perquè es torrin, tot vigilant-les, els dissabtes i diumenges, per tal que no es torrin amb excés. Com que fa poc que sóc en aquestes terres, no he pogut esbrinar encara si la cosa acaba amb un banquet cap allà a la tardor, però en uns països tan atrassats, tot és possible.

He pogut comprovar que la institució de Pesclavatge està ací molt

més perfeccionada, ja que els amos no tenen, com nosaltres, l'obligació de mantenir els seus esclaus, ni tan sols de donar-los prou per viure. Es diu, per justificar-ho, que si tot-hom tingüés per a viure, en sortiria perjudicada l'economia del país, perquè els amos es tornarien pobres. Trobo, i espero que la V. M. I. trobarà també, que tenim molt per aprendre de la civilització.

Els meus intents per posar de moda el nostre barret tou nacional han fracassat totalment; queden encara, alguns barretaires, però tots parlen d'anar a establir-se a Etiòpia.

Aquests pobles atrassats desconeixen encara el confort dels calçotets llargs i els porten curts i, encara, sota uns pantalons. Si no és per protegir la indústria dels teixits, no sé pas de què els serveixen, si no es veuen. Una cosa ben curiosa és que, tot i que carers i carreters són tan ben pavimentats, que és un gust de passar-hi descalç, la gent, segurament per figurar, porta sabates.

(Segueix a la pàgina 4)

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

L'11 de Setembre

Un telegrama del Sr. Rahola

El nostre il·lustre amic i popular diputat per Barcelona, en Pere Rahola, ha adreçat el següent telegrama al senyor President del Consell de Ministres:

President del Consell de Ministres.—Madrid.

En sortir avui de casa meua, m'he vist sorprès per una multitud que fugia espordida davant una càrrega brutal de la guàrdia de seguretat. Immediatament m'he adreçat als qui guardaven les coronades dipositades en el monument de Casanova, per a investigar el motiu de la furiosa escomesa, i mentre em donaven explicacions ha estat clarament detingut per un policia, vestit de paisà i pistola em mà, un jove que hi havia allí.

En vista de l'ocorregut, he decidit de visitar el delegat de policia del carrer d'Ortigosa, i un oficial, acompanyat d'alguns agents, m'ho ha impedit, malgrat d'explicar-li el meu propòsit i d'exhibir el meu carnet de diputat.

Això palesa que els agents del Govern, obeïnt una secreta consigna, estan disposats a no respectar a Catalunya els drets dels ciutadans ni la consideració deguda als seus representants legítims.

Només em permeto recordar a V. E. que el general Prim va dir, un dia, que els catalans no som aè la condició del gos que llepa la mà del qui li pega.

Pere RAHOLA
Diputat a Corts

Això ho publicava La Veu de Catalunya el 12 de setembre del 1923. Ho aclarim perquè no voldríem que don Pere fos expulsat de Lliga Catalana.

Literatura de la bona

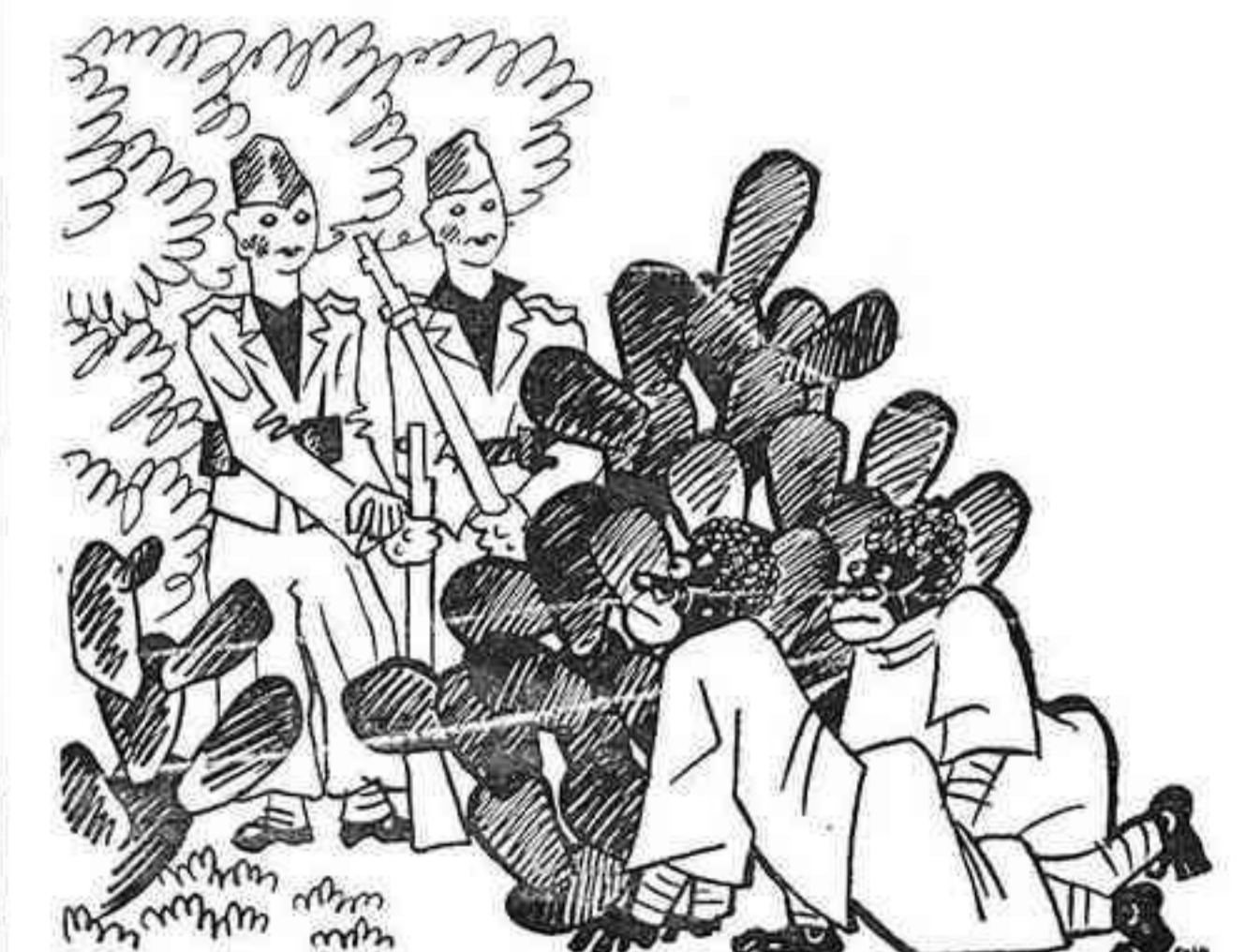
Ens sembla que no estaria bé na de posar les coses al seu lloc. Aquí tenim, per exemple, aquest magnífic escrit que interpreta amb tota fidelitat el nostre pensament. Nostre i de vostres. Si són servits...

LOS DIEZ LOORES A LEROUX

- I.—Eres un romàntico a quien importan más los muertos que te ayudaron, que los vivos que pueden ayudarte.
- II.—Hoy todo lo cedes por la Paz Social.
- III.—Y no quieres que tu mujer "te vea en caricatura" y lo proclamas, al cumplir tus setenta años, con una gracia llena de adolescencia y de "respeto" al vínculo.
- IV.—Supiste vigilarte a ti mismo, y a la hora de la madurez, sabes del dolor de recuento, ¡y lo silencias varonilmente! sin exprimir zumos benéficos por un *Confiteor* cantado en do de pecho.
- V.—Ello trasmite tu excelsa dignidad, Caudillo.
- VI.—No olvidas, pero perdonas, hasta a los entes que hiciste hombres.
- VII.—En tu modesto alegre hotelito (no has cambiado el nombre a la calle) no aumentó el lujo: aumentaron los apropiados y los libros. Y porque lo mereces, tuteas a tu filial Secretario.
- VIII.—Madrugas y no tardas.
- IX.—Porque estás enfermo, amparas a tus compañeros de dolor con tu ternura y con el poco dinero que te sobra.
- X.—Tu radicalismo no ha tenido eclipses; tu valor personal, tampoco; no te falta un pudor varonil.
- XI.—No eres un beato—¡haces bien!—pero sabes acercarte a la Divinidad.

Por un gran grupo de españolas,
María Valero de Mazas

23 septiembre 1934.

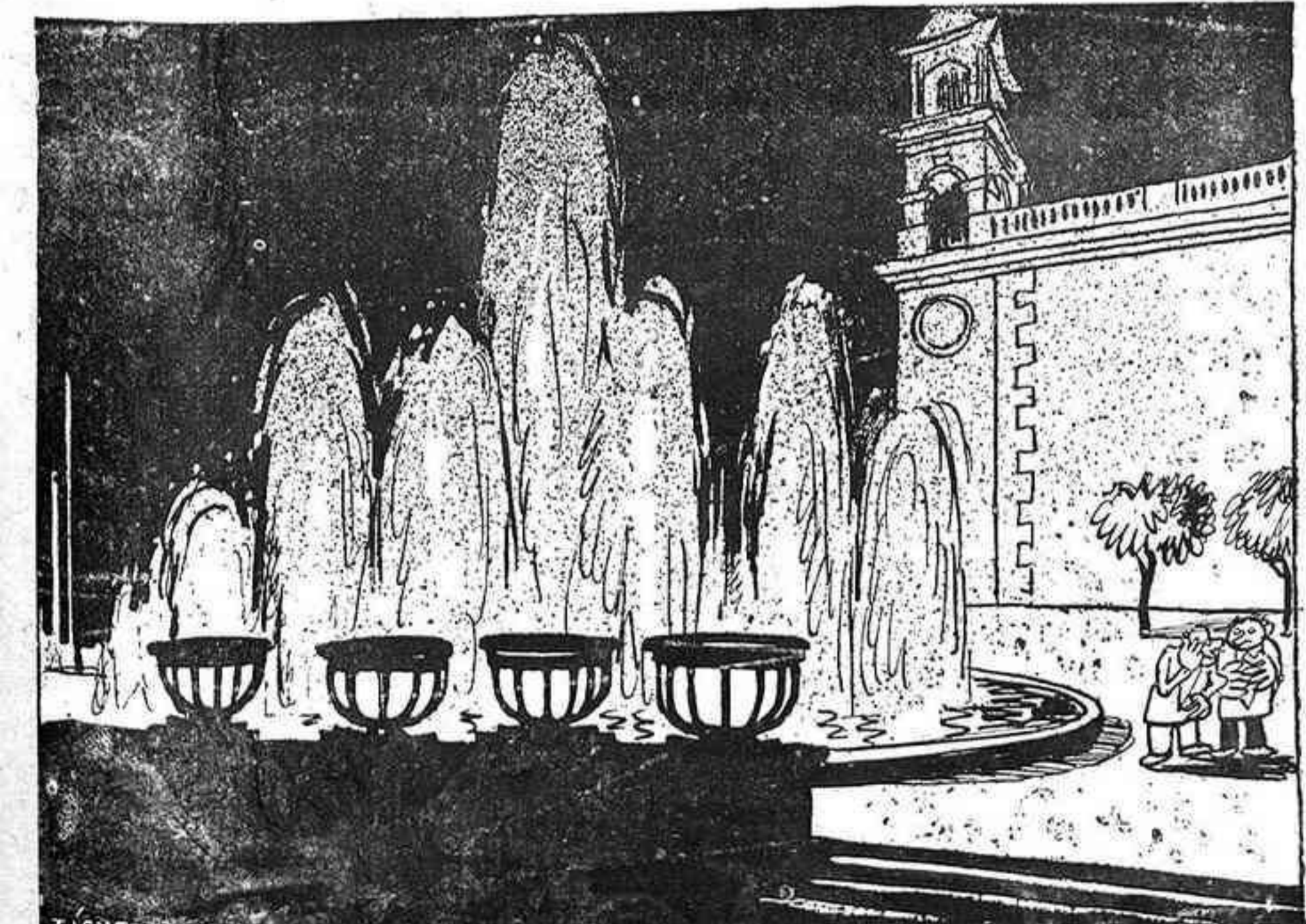

VOLUNTARIS DE TRETZE ANYS

—I això tan petit també està civilitzat?
—L. carre es el que els ensenja!

Això és la glòria, senyors. I si no us agrada, feu-se fúmer. O feu-vos fumar.

—I tots eren radicals?
—Tots.
—Ira entenc perquè es mouen a exposició.

membre de les Hordes, no ha de creure en una pau perpètua.

2. Els dies de presó són sempre merescuts.

3. Se serveix la Barbàrie fins fent guàrdia al voltant d'un bidó de benzina.

4. Un camarada ha d'ésser per a tu un germà, perquè conviu amb tu i pensa com tu.

5. El fusell, la canana i les fletxes emmetzinades t'han estat confiats, no perquè es facin malbé en l'ociositat, sinó per conservar-los per a la guerra.

6. No diguis mai: "El Negus em paga", perquè ets tu mateix qui paga i tens el Negus que tu vols encara que no vulguis i per ell portes l'uniforme.

7. La disciplina és el sol dels exercicis; sense ella no hi ha soldats, sinó tan sols confusió i derrota. Pensa en Adua.

8. El Negus té sempre raó.

9. Un voluntari forçós no té mai circumstàncies atenients quan desobeïx.

10. Una cosa has d'estimar per damunt de tot: la vida del Negus. Aquests deu manaments s'encloïen en dos: "Muts i a la gàbia."

Un altre Decàleg diu coses com aquesta: "Dóna gràcies a Déu cada dia i devotament per haver-te fet abissini i bàrbar."

I encara, als tendres infants els fan cantar cançons abominables, com: "Als enemics del Negus, Un per un els matarem. O bé: Als enemics, cop de roc al front. Als amics, tot el cor."

No cal dir que els enemics són els pobles civilitzats i, no cal dir, els italians, i a aquests, quan els feien protestes d'amistat, "als amics, tot el cor", volia dir devorar-los tot el cor, que és el que estan fent.

La vida familiar

Però hi ha més encara, i és l'estat de la moral privada a Abissínia, que no pot estar pitjor. Hi ha casos com uns cabassos.

El ras Turattic, casat, feia criar els fills de les seves amants per la seva muller.

El ras Ermanni Amicuccié, es va enamorar de la muller d'un subaltern i la va raptar. El pobre marit, per no anar a la presó, no va dir res, però la dona en tenia compassió i de tant en tant l'anava a veure. Quan Ermanni ho va saber, va fer una escena... perquè l'enganyava amb el marit.

El ras Lessoné, governador de la província de Sayonac es va enamorar de la muller del sotsgovernador i s'hi va entendre. Cridat a Adis-Abeba, va fer secretari seu el marit per tenir la muller. Però un dia es va casar i un altre dia la muller va sorprendre els amants a la cabana on hi havia el despatx. Les dues dones es van agafar pels cabells. No és això un espectacle salvatge?

Els espies

Abissínia és plena d'espies, però no estrangers, sinó abissinis. Uns s'espionen els altres i es delaten perquè la delació és una virtut en aquell país bàrbar. Per a facilitar aquesta tasca virtuosa, hi ha el Tribunal Especial per jutjar els delatats i la Comissió d'Exilis. D'aquesta manera, les presons són sempre plenes i les obres públiques es fomenten perquè cal construir-ne de noves. Però com que no van prou de pressa, de tant en tant cal executar presos, i el Negus personalment fa l'elogi del pelotó d'execució.

Si un país així no mereix que l'alliberin d'ell mateix, ni mai.

Els vestits

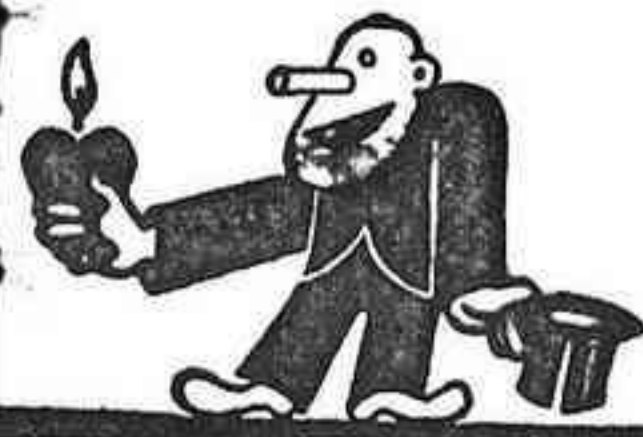
Tothom sap com van vestits els abissinis. Porten camisa blanca i van descalços. Barbàrie pura. Però el pitjor són les cares ferrenyes. El Negus diu que és l'única manera de fer por i ha declarat la tristesa obligatòria. Per demostrar alegria, els etiòps es posen més tristos, i com més tristos estan, més contents.

La conclusió ineludible

I bé, no és prou tot això per qualificar un país? Pot un poble així figurar a la S. de les N.? No. Un poble així ha de desaparèixer del mapa (carte, en francès), altrament, seria un perill per a la civilització, dit en altres paraules, per a Itàlia."

Després d'aquest memoràndum i dels insults de M. Gaston Jéze, representant del perillós imperialisme africà a un poble pacífic com Itàlia, els representants del baró Aloisi a la S. de les N. no tenien més remei que retirar-se. No fos que fossin agredits pels bàrbars abissinis.

amb el cor a la mà

PENYA BLANCA - Però són amics amb el seu tro o no? - Estan polítics.

TRAFICANTS DE CADAVERS

La Veu de Catalunya, amb aquell bon gust i aquella delicadesa de sentiments que la caracteritza, aprofità l'ocasió de despatxar amb quatre ratlles la mort del senyor Carles Jordà, per dedicar el ho i millor de la necrològica a una de les seves habituals maniobres polítiques.

Deia La Veu, amb fúnebre oportunisme:

Fou (Carles Jordà) un dels capdavanters de l'escissió que donà vida al partit d'Acció Catalana. Darrerament havia deixat, però, d'actuar en política, vivament desillusionat, sembla, de la tasca dels seus amics.

No sabem si el senyor Jordà havia perdut les il·lusions amb Acció Catalana. El que sí podem afirmar és que no havia retrobat els seus entusiasmes per la Lliga.

PERIODISME

Fa un parell de setmanes morí el periodista Rosselló, que fou redactor d'El Diluvió vint o trenta anys.

El senyor Rosselló, després de tota una vida de treball dedicada al periodisme i al mateix diari, ha deixat als seus hereus, com a tota fortuna, trenta pessetes i una maleta.

El senyor Rosselló morí a l'Hospital Clínic perquè no disposava de mitjans per poder passar la malaltia al seu domicili.

El dia que va morir, El Diluvió li dedicà, ben entès, una necrològica entenedíssima. Els propietaris del periòdic es dignaren assistir a l'enterrament, però no consideraren precís baixar del seu magnífic coixí set places.

Així sí: El Diluvió és el defensor de totes les injustícies.

De les injustícies que passen fora de casa seva.

A BADALONA ENS ALLUDEIXEN

La Publicitat del dia 6 publicava una crònica del seu corresponent a Badalona, en la qual deia:

Aquesta tarda els rianants de la plaça de Roca i Pi s'han vist sorpresos per una companyia cinematogràfica els actors de la qual han estat actuant davant l'estació del tren, en una suposada escena que ha d'ocórrer a l'estació d'Alcázar de San Juan, i en temps de cru hivern, ja que tots ells anaven amb abric i donant la impressió de gelar-se. Un dels actors és Joan de Landa, i pel que hem vist del que suposem que serà la pel·lícula els augurem un èxit d'aquells que omplen una pàgina d'El Be Negre.

Així ho esperem.

Costa tant, avui dia, d'omplir una pàgina!

LA MORT DE BARBUSSE

Amb motiu de la mort d'Henry Barbusse La Noche del 30 d'agost publicà una magnífica fotografia, a dues columnes... del ceramista Guardiola, tal com aquest era quinze anys enrera.

Aquesta mateixa fotografia ja els havia servit per commemorar, el 25 de març del 1934, l'aniversari de la mort... d'Enric Granados.

La primera vegada que aquest clivx va servir fou en El Dia Gráfico del 17 de novembre del 1920.

No es pot dir que no sigui un clivx aprofitat!

Per aquest procediment, l'arxiu de gravat de La Noche i El Dia quedarà reduït a les proporcions d'aquells teatres de fora que, com a bagatge escenogràfic, disposen sols de tres decorats: sala rica, sala pobre i teló de hosc.

Amb tres fotografies ben administrades—home gras, home sec, senyora—els diaris d'en Pich poden tirar molts anys.

I UN BEI...

Les Obres Públiques tardaran a donar-nos-les...

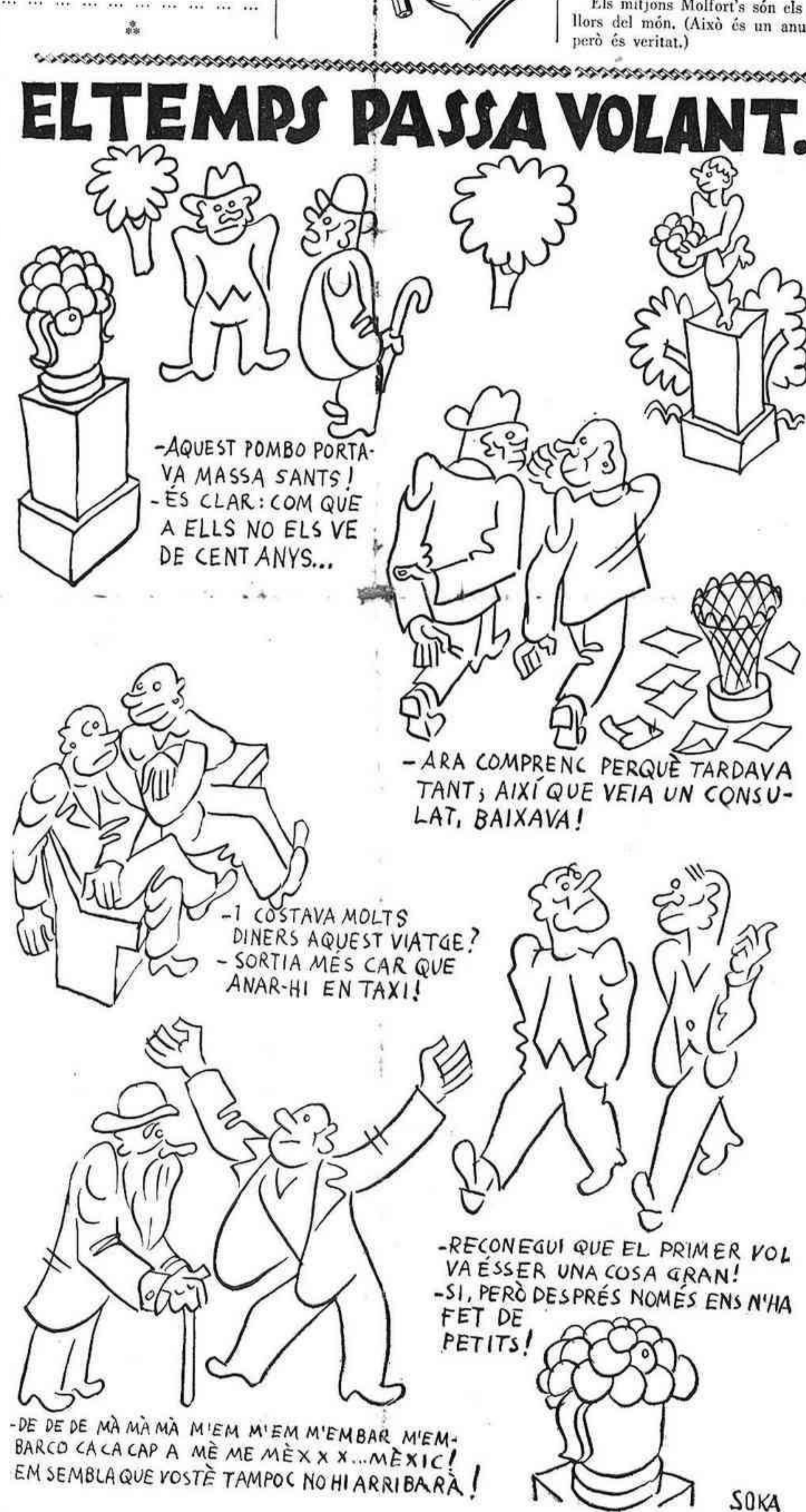
El Papa actual, per a nosaltres, és un bon Sant Pare.

Algú ha dit que les marionetes de Podrecca són putxinellis.

I no és veritat: Els putxinellis els fan en una altra banda.

Els mitjons Molfort's són els millors del món. (Això és un anunci, però és veritat.)

EL TEMPS PASSA VOLANT.

EL TEMPS PASSA VOLANT.

-AQUEST POMBO PORTAVA MASSA SANTS! -ÉS CLAR: COM QUE A ELLS NO ELS VE DE CENT ANYS...

-ARA COMPRENC PERQUÈ TARDAVA TANT, AIXÍ QUE VEIA UN CONSULAT, BAIXAVA!

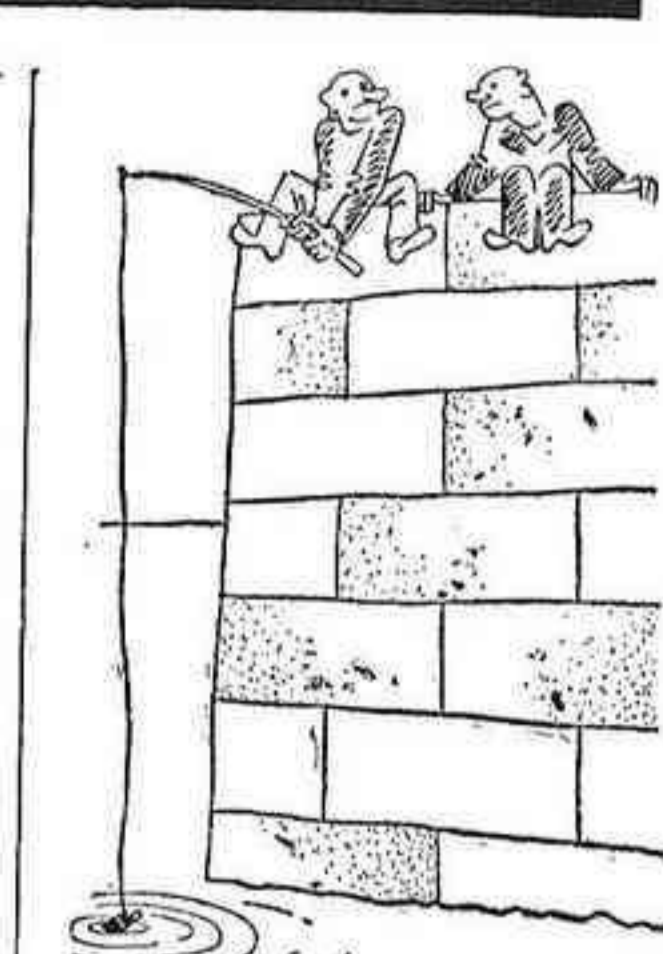
-I COSTAVA MOLTS DINERS AQUEST VIATGE? -SORTIA MÉS CAR QUE ANAR-HI EN TAXI!

-RECONEGUI QUE EL PRIMER VOL VA ÉSSER UNA COSA GRAN! -SI, PERÒ DESPRÉS NOMÉS ENS N'HA FET DE PETITS!

-DE DE DE MÀ MÀ MÀ M'EM M'EM M'EMBAR M'EMBARCO CACA CAP A MÈ ME MÈ X X... MÈ XIC! EM SEMBLA QUE VOSTÈ TAMPOC NO HI ARRIBARÀ!

Veneri - Sífilis - Impotència

La tremenda plaga d'aquestes malalties ha deixat ja d'ésser temible, degut als prodigiosos invents de la moderna medicina, amb els quals s'aconsegueix d'una manera seguríssima llur guariment, sense haver de recórrer a costosos tractaments i sense necessitat de sondes ni injeccions de cap mena. BLENORRAGIA (purgació). - En totes les seves manifestacions: URETRITIS, CISTITIS, ORQUITIS i la tan temuda GOTA MILITAR, en l'home, i la Vaginitis, Metritis, Fluixos, etc., per rebels i crònics que siguin, es combaten d'una manera rapidíssima i sempre segura amb els acreditats productes que acaba de rebre la FARMACIA MINERVA, carrer de l'Hospital, 70, Barcelona, els quals depuren la sang infectada, netegen els ronyons, i des de les primeres preses es noten llurs meravellosos efectes, desapareixent a l'acte totes les molesties. Guariment garantitzat. SÍFILIS. - Amb totes les seves conseqüències i manifestacions, per velles i rebells que siguin, es cura també d'una manera ràpida, sense cap mena d'injeccions. IMPOTENCIA. -Aquesta malaltia, que fa tornar prematurament vells molts joves gastats, així com a homes ja d'edat, es cura d'una manera seguríssima. Malalts desenganyats de tot tractament: proveu els acreditats productes alemanys que acaba de rebre la FARMACIA MINERVA, Hospital, 70, Barcelona, i guarireu amb seguretat. Demaneu opuscles i instruccions gratuïtes a l'acreditada FARMACIA MINERVA, Hospital, 70, Barcelona.

AVANTI PER LA MADONNA! -Itàlia s'ha retirat del Consell de la S. D. N. -Aquests italians!, encara no ha començat la guerra i ja es retiren?

PATATES, PATATES I PATATES

Diuen, al Palau número 1 de l'Exposició, hi ha haver un banquet de franc, tenen, sovint, molts inconvenients. Per exemple: el d'haver de saludar ostensiblement les personalitats que van entrant a la sala.

Diuen, passat, els comensals tenien l'obligació de fer volar el mocador entre truita i truita.

Hi havia moments que el Palau número 1 semblava una plaça de toros.

I un dels toreros, el senyor Batalla.

Un banquet de radicals? Per als encarragats del servei de restauració això oferia tota mena de perills. Hi hauria els mateixos coberts al final que en començar? Pel que pogués ésser, els cambres anaven retirant la vaixela quan, gairebé, encara es feia servir.

I el café, que és el que es fa durar més estona, fou servit amb culleretes... de cartó!

Sis cadires seguides, ocupades per sis bombers d'uniforme, amb les destrals i tot.

Aquest ardor radical!

La gent tenia gana. I els grans homes no arribaven. Doncs ja tenim els comensals devorant les truites.

El senyor Batalla anava amunt i avall, desesperat: -Quina indelicadesa! Això no té nom.

I, adreçant-se a un dels impacients, li va dir: -Home, faci el favor de no menjar encara i de dir-ho als del seu costat. Si no en fa cas, diré a l'espíquer que faci un crit de "Alto, energúmenos!"

CRITS PERILLOSOS

La darrera vegada que l'Emiliàno Iglésias estigué a Barcelona, anà a rebre'l, com és natural, la gent del partit. Hi hagué aplaudiments, visques al caudillo i a l'ambaixador, etc., etc. Enmig de l'entusiasme, però, un radical de bona fe va llançar el següent crit: -¡Vivan los políticos honrados!

Els qui el voltaven se li tiraren al damunt i el tragueren a cops de puny i puntades de peu.

L'havien pres per un agent provocador.

orelles esgarriades

CAMPIONATS

La revista d'esports As, del 25 d'agost, sota el títol "Campeonatos de España de Atletismo", publica va el següent:

Pèrtiga. 1.º Consegal (Cataluña), 3 minuts 40 s.

Més que un campió de salts sembla una prova de vol sense vela.

El Dia Gráfico de dissabte publicava la fotografia de quatre xiccots tenistes, amb el següent pen:

Concurso internacional de tennis en Camprodón. - Las señoritas Rubio, Súprisa, Juanico y Castelló, que jugaron los dobles.

Això de tennis deu ésser alguna cosa així com un eufemisme.

"MEDIUMS" DE VIDA

Las Noticias de dissabte publica va el següent anunci:

Señora Mèdium con una señal que tiene de la Divina Gracia, se toda la buena y mala influencia que trae la persona aunque sea al extranjero. Visita, calle Maspons, 3, esquina San Joaquín, Gracia.

Advertim que el senyal de la Divina Gracia no és cap nyanyo.

LES COSES CLARES

Renovació de diumenge publica, a la pàgina 7, una fotografia en la qual es veu el senyor Lerroix parlant per telèfon. L'epígraf diu el següent:

El 14 de abril, al proclamarse la Reprovincias españolas la nueva gloria transmitió a los gobernadores de las pública, fué la voz de Lerroix la quosa.

No es podria dir millor amb menys paraules.

EL DEU JUPITER

De La Publicitat del dia 3:

Els nostres lectors ja trobaran en el seu lloc corresponent la resposta del partit celebrat entre el Girona F. C. i el C. E. Júpiter corresponent al campionat de Catalunya, i que resultà vencedor el darrer per 3 gols a 22.

Això són scores de rugby!

POSTUMES

Uns titulars de La Humanitat del dia 5:

La Justicia.

Enterrament del senyor López Ailés.

Aquestes esquerres!...

QUIN PIS!

De L'Instant del dia 5, en una intervintu futbolística:

-Està molt tou el terreny de joc—observo a Tarruella.

-D'aquí uns quants dies tindrem un pis esplèndid.

Deu ésser perquè l'equip faci joc de saló.

INSTANTANIA

L'Instant del dilluns parlava d'un lladre de bicicletes i deia:

El tal Josep Rios, en les seves declaracions ha manifestat que a Perpinyà en un sol dia furtà vint-i-dues bicicletes; en va vendre vint-i-un dia de presó, i un delictive de panya per a continuar amb la seva malaltia.

Ben fet. Si trobava qui li comprés els dies de presó, s'estalviava d'anar-hi!

EL DESENTERRAMENT DE L'ARQUETA - Sempre m'ho ha semblat que havien volgut tirar-hi terra al damunt...

MERCAT D'OCCASIONS Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes TOT D'OCCASIO Corts, 414-Tel. 30422

El Be a les festes

LES ESTRENES

Al Fantàsia segueixen dedicant-se al cinema francès, i el cinema francès segueix dedicant-se als films pobres i alegres.

El d'ara — "Sábado, domingo y lunes" —, no és pas millor que els altres de la seva mena que ja coneixiem, però té l'avantatge que tampoc no és pitjor.

La història de la pel·lícula no peca de nova i la manera d'ésser cantada, tampoc.

Però el públic riu. I si riu, és que li agrada. I si li agrada...

I si li agrada, amb franquesa, pitjor per a ell.

Estem a punt a punt de començar la temporada de grans estrenes.

Si fos tan bona com l'anterior, podríem donar-nos per ben satisfets.

De totes maneres, amb els bons films de la passada temporada que a Barcelona encara no s'han vist, ja n'hi ha prou per assegurar, almenys, mitja dotzena de pel·lícules de tot primer ordre.

Déu n'hi do!

KOLISEUM

UNA DAMA SIN IGUAL

con **Gertrude Michael Alison Skipworth y Paul Cavanagh**

Paramount presenta la gran estrella Gertrude Michael, en una comèdia dinàmica, divertida, d'un interès i dinamisme sense precedents.

El públic del Capitol, ho hem dit altres vegades, és dels més avants dels públics de cinema de Barcelona. Posats d'acord sobre aquesta qüestió prèvia, no els serà difícil de creure que durant la projecció de "Fanatismo", aquell local semblava l'Espanyol en els bons temps d'en Santpere. Val a dir que Pol Negre no escatima posats i ganyotes per tal d'excitar al públic més excitable del popular cinema de la Rambla. Entre ella i el Napoleó III de "Fanatismo", n'hi ha per posar tota la temporada aquell famós cartelllet que anuncia un drama: "A reír, a reír, a reír."

PUBLI GINEMA

Passatge de Gràcia, 57
Teléfono número 7968

Sessió continua 3 tardes a 1 matinalada
Seient 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

"Las doce en punto", naturalment, és un film de gangsters. I diem naturalment, perquè tractant-se del Capitol, gairebé no caldrà dir-ho.

Ens va semblar notar que el públic el trobava poc de gangsters i, sobretot, que li sobrava una història retrospectiva que precisament és la que motiva el títol. Nosaltres, en aquest cas, no ens considerem

El pescador: — I pensar que des d'allà dalt ens miren a vista d'ocell!

públic, puix a dir la veritat, vam trobar que amb la lluita gangsteriana ens n'havien servit un bon plat amb aquell raig de metralladora que converteix un camió en una regadora perfecta. En quant a la visió retrospectiva de la vida de la dama salvadora, vam trobar-la senzillament deliciosa.

I no parlem d'aquell ullet que fa l'anciana dama al gangster que acaba de salvar...

L'autèntic Hollywood

Informació modestament sensacional

Llegim a Las Noticias un títol que diu Un año en Hollywood. — Lo más sensacional de la ciudad del cinema es que las estrellas arriendan el lecho de Greta Garbo para reposar en él. Realment, la notícia és sensacional; però això, encara que sembli destinat especialment a tapar-nos, no ens tapa, sinó que al contrari, ens anima a portar a cap una sèrie d'investigacions en la vida privada de les estrelles, per revelar als nostres lectors llurs més íntims secrets, sempre, naturalment, amb bon fi, amb el fi (ho, és clar) d'aconseguir un anunci, com ja es pot imaginar sense gaire esforç.

Ja sense que nosaltres els ho diguéssim, els nostres lectors saben que a Hollywood passen coses molt més extraordinàries. Precisament ara acabem de descobrir a la Taverna dels Tenors un català que ha tingut un èxit fantàstic a Hollywood. Es diu Josep Bussols i havia fet gran fororalla com a doble de Joan Crawford en els moments de passió.

Josep Bussols ens ha explicat coses extraordinàries i de primera mà. A Janet Gaynor, els ous ferrats li donen singlot, i és degut a això que ara s'exploraran els nostres lectors que aquesta gran artista no mengi aquest plat en cap pel·lícula.

Katharine Hepburn, a la qual Bussols no pogué veure mai perquè no es varen trobar ni per casualitat, té la mania de fer caritat als pobres. En aquest sentit ha arribat a fer veritables disbauxes, fins que li ho han prohibit.

Greta Garbo, que ens renta les dents, glospeja tres cops a la dreta i dos a l'esquerra, de manera invariable i matemàtica. El dia que es descompta no pot treballar. Aquestes equivocacions han fet perdre sumes considerables a la Metro.

Wallace Beery usa un producte especial i inofensiu per a simular l'embriaguesa. És un líquid compost de rom i conyac per parts iguals.

—Sabeu — ens diu Bussols —, que Joan Crawford té els ulls de vidre?

—No ho sabem, però ho sospitavem.

—I sabieu — afegeix — que Boris Karloff hi té l'esquerre?

—No, no ho sabem.

—Però el més extraordinari del cas és que hi té el dret.

—Així, també té tots dos ulls de vidre?

—No, només el dret; és això l'extraordinari del cas.

—I què hi feu aquí a la Taverna dels Tenors?

—La meua passió pel cant, però no trobo qui m'acompanyi.

—Sou tenor?

—No.

—Sou bariton?

—No. Si fos tenor o bariton, prou trobaria algun pianista que m'acompanyés.

—Doncs, què sou?

—Cristà.

—Això deu ésser allò que en diuen donar la "vuelta al ruedo".

MOLT BEE!

Gran espectacle a Romea!

El Teatre dels Prodigis, de Vittorio Podrecca. És, realment, un teatre de prodigis. Aquests nino tets de fusta, moguts per uns fils, han tornat a Pescenari de Romea una dignitat artística que feia molt de temps que enyoràvem.

I que en queden d'artificials els personatges dels Navarro i Torrado i Quintero i Guillén, comparats amb les meravelloses "marionettes" de Podrecca!

Aneu a Romea: no us en pene direu.

Paraula de BE NEGRE.

Maricel - Park

El Park d'Atraccions més important d'Europa

Golf-Muntanyes russes-Witching-Waves-Bug-Futbol-Avions-Automòbils elèctrics, etc.

El millor mirador de la mar, la ciutat i la muntanya

Entrada al Park: 50 cts.

Anada i tornada amb el funicular i entrada al Park: UNA pta.

Obert cada dia tarda i nit

La companyia valenciana que treballa a l'Espanyol ha trobat un truc veritablement diabòlic per a posar a prova el ser públic. Es tracta de que els espectadors escriguin en un imprès el títol que creuen més apropiat per a la comèdia del senyor Melià, que ha d'entrenar-se avui i que, provisionalment, s'anomena "Sense títol".

Un jurat compost de cinc Bernats i Duran fallarà el concurs. Al guanyador li donaran una unce d'or. Res a dir.

En canvi, els qui podríem dir-ne guanyadors del primer i segon accésit seran premiats... amb... gles abonaments per trenta i quinze funcions de teatre valencià!, respectivament.

Massa poc! En el pecat trobaran la penitència.

Amb motiu de l'èxit creixent de "La Criolla", al Price es preparen per estrenar cuitacorrens un nou vodevil, titulat "La reina no ho fa tot".

Ara com ara, l'autor es resisteix a fer públic el seu nom.

Troben que és una mesura plena de bon sentit.

Diumenge passat, des de Renovación, el senyor Montero feia, una vegada més, el sac de gemecs. Espernava, es caragolava i revenia encara Enric Borràs, per tal que demanés a un personatge que celebrava el seu dia, que se servís a mitjar la crisi del teatre.

Esa crisi es funesta, Tu que resolvis tantes, ¿ve de solucionar ésta?

li deia, plorant a llàgrima viva.

A'abarem no fent-ne cas, dels plors de Joaquim Montero.

Ni de les alegries!

Esperem amb impaciència el moment que la "Pluma en el viento" que fan al Poliorama voli definitivament.

Al Principal Palace estrenaren la setmana passada una revista que signen els senyors Alonso, Paso (fill) i Laygori.

La signen ells, però això no vol dir que en siguin els autors.

I si realment ho fossin de totes les bestieses que hi diuen els actors, pitjor per a ells (per als signants).

Amb música del mestre Alonso.

Però, ara que hi caiem, "La de armas tomar" és un calc infel·lit d'un vodevil francès, el títol del qual, en aquest moment, no recordem.

Ni falta que ens fa. Mentre el recordin els senyors Alonso, Paso i Laygori! Per tal que una altra vegada no el tornin a calcar, s'entén amb música del mestre Alonso

SITGES REVUE

Del servei municipal d'estadística, copiem:

Mes de juliol

Estiuejants arribats: 571.

Whiskys venuts: 201.

Dinars servits als hotels: Déu n'hi doret!

Recaders: 12.

Urbans: 5.

Butaques venudes per anar a veure sarsuela: 787.

Clavells repartits pel senyor Barrachina: 12.

Esqueixos id., id.: 6.

Vestits model Laburu vistos a la platja: 15.

Vestits de bany dels que gairebé no es veuen: 391.

Ingressos Atracció de Forasters: 100 pessetes.

El BE NEGRE: 150 exemplars venuts.

Mes d'agost

Estiuejants arribats: Un disbarat.

Whiskys venuts: Liquidació existències.

Dinars servits als hotels: A cent tenars.

Recaders: 15.

Urbans: 5.

Butaques venudes per anar a sentir Marcos Redondo: Esgotades totes les localitats.

Clavells repartits pel Sr. Barrachina: A 15 clavells per hora.

Esqueixos id., id.: 1 dotzena.

Vestits models Laburu vistos a la platja: 2.

Vestits de bany dels que gairebé no es veuen: Gairebé tots.

Ingressos Atracció de Forasters: 200 pessetes.

El BE NEGRE: 1.000 exemplars venuts.

El "New Deal" cinematogràfic d'"El Be"

El nou règim de gasetilles realment sinceres

El faust esdeveniment que per a la premsa representa la desaparició del règim de les vint ratlles d'anunci a què estaven sotmesos els diaris la temporada passada, els ha impulsat a demostrar a les empreses distribuïdores tot l'agradament que una semblant mesura mereix i que tant pot contribuir a la pacificació dels esperits cinematogràfics i a l'exemplaritat de la base de la publicitat.

Nosaltres, modestos, però afectats com el que més per la importància d'EL BE NEGRE en la premsa mundial, estem també, no solament disposats, sinó fermament decidits a entrar en aquest camp d'Atleuà per, com amb tant d'èxit d'Atleuà per, com amb tant d'èxit de festa major, palésar la satisfacció més nostrada i més plena de llurs.

Així, doncs, anem a introduir grans reformes a la secció, la més important de les quals serà, ja no cal dir-ho, la publicació de les gasetilles suplicades que tinguin a bé

enviar-nos les cases, millorant-les en el possible, sense perjudici de, en cas que no donin el resultat esperat, vagin seguides, com és costum, d'una rebentada del film. No cal dir que publicarem també informacions sensacionals i tot allò que pugui contribuir a augmentar els anuncis en nombre i en tamany.

Aquí van, per començar, les gasetilles.

UNA GRAN PELLICULA "AMOR DE MADRE"

"Un gran amor y la fuerza creadora del genio tienen verdadera homogeneidad." Què precís, què just és això que diu el Ciero de dijous passat! "Pero la inmensa superioridad que una madre posee teniendo a su hijo en los brazos, esa armonía entre la dicha y el deber que la humanidad no encuentra en otros órdenes más que con un trabajo infinito, ella lo realiza sin un esfuerzo y de un modo excepcional... ¡La madre!"

Ai, la mare! Quina sublimitat quan aquestes emocions sense parió traspuen de manera sobrehumana en les escenes d'un film ple de grandiositat sublim i abasagadora com és "Amor de Madre", sobretot quan aquest amor és, més que interpretat, creat per la divina Halla Muller!

Però el patètic, l'altè genial, el quid divinum, el toc definitiu a aquest film excepcional, li dona el meravellós doblatge en espanyol, que posa a l'abast de tots els públics espanyols l'emoiutivitat inenarrable que traspu dels dramàtics moments de la pel·lícula.

HOMBRES CONTRA HOMBRES, el film de la pau.

En aquest ambient de preparatius guerrers, no n'hi havia prou amb que Espanya fes solemne afirmació de neutralitat. Calia que es declarés obertament contra la guerra i la vencés, i això és el que ha fet el cèlebre literat i novel·l·listador Antoni Momplet, tan conegut a casa nostra.

Antoni Momplet, més que el film de la pau ens dona el film contra la guerra, el vertader específic del flagel·l que assota la humanitat adolorida.

El film, grandios i cal dir, uneix a la veracitat del document, ja que el jove realitzador ens presenta escenes autèntiques de la gran guerra, una emoció, una vibració humana que, unides a la gran cultura del literat llatí, amb la seva sensibilitat refinada, porten l'espectador al paroxisme de l'emoi.

Els intèrprets, si el gran director pogués fallar, ja serien prou gloriosos. Els noms de Félix de Pomés, Josep M. Ledo, Cándid Losada, Eduard Crespo i Modest Cid,

modest de nom, però gran cabdill de cognom, ens diuen tantes coses belles...!

El geni dels protagonistes de "Sor Angélica" reneix de les seves cendres.

La profunda emoció humana que es despenia com un perfum reconfortant del dramatisme punyent de "Sor Angélica", no podia fer més que créixer, expansionar-se i intensificar-se en la nova obra del mateix autor, el jove i ja genial Francesc Gargallo. "El octavo mandamiento". Però si Francesc Gargallo ha superat l'insuperable, la insuperabilitat superada per Gargallo ha estat encara resuperada pels intèrprets que s'han apoderat novament dels seus personatges. Lina Yegros, la nina feta de carn i llàgrimes pastades en el més pur cristall, i el gran actor Sentmenat, el galan sobri, ple de distinció i curull d'humanitat, reneixen com el Fènix, més que el Fènix, com "La Unión y el Fènix" units, de les seves pròpies i distingides cendres, i asseguren al film el més sorollós, el més rotund dels èxits de la temporada que es va a inaugurar.

Per fi veurem "La Papirusa"

"La Papirusa"! Per fi podrem admirar al lleng aquesta obra teatral d'èxit insuperable, la meravella creada pel geni insospitat dels joves autors Navarro i Torrado. Cap obra com aquesta no havia sabut ni pogut emocionar els públics dels autors sacramentals fins als nostres dies. Cap no havia sabut jugar com ella els públics escèptics i malfiats. Però els gloriosos i joves autors varen néixer i varen escriure, i el teatre castellà fou redimit. "La Papirusa" és, doncs, l'anunciació de la redempció del cinema.

Ahèluia! Ahèluia!

"¡ABAJO LOS HOMBRES!"

Heus ací el crit de guerra de l'intel·ligent i infatigable director que és Josep M. Castellví en la seva nova i sublim producció nacional.

"¡Abajo los hombres!" és el primer vodevil musical que es filma a Espanya i ho és encara que se n'hagi filmat algun altre. Ho és perquè sí: el lector ja ens entén.

Aquest meravellós i suggestiu vodevil està basat en la celeberrima opereta de Pierre Clarel "S. O. S." i ha estat encarregat el diàleg al famós literat Valentí R. González, autor de la publicació "Locos", que causà tanta sensació en l'ambient literari que encara no es parla d'altra cosa.

"¡Abajo los hombres!" és una obra lleugera, espectacular, atrevida, però feta amb un tacte tan exquisit que els pares hi portaran les nenes el dia de la primera comunió.

EL MILLOR ESPECTACLE D'ESTIU

KENNEL CURSES DE LLEBRERS

TOTES LES NITS

Dissabtes i festius, tarda i nit

Taxis col·lectius i autobusos lletra P, des de la Plaça Catalunya

—Doctor, tinc l'estòmac molt baix, molt baix... —A veure. Descalç!

SOLED I AMAT CURTITS

HOSPITAL 101 BARCELONA

EL BE...RNAT METGE

En Ramon Gómez de la Serna, l'inventor de la gregueria, el ramanismo, i altres "hors d'oeuvre" coneguts a tot Europa des de la calle de Alcalá fins a la rue de la Paix, fa unes quantes setmanes que ha posat a la venda, dins les admirables i assenyades edicions "Cruz y Raya" el seu darrer llibre "Los muertos, las muertas y otras fantasmagorias". Els capítols més bons d'aquest llibre luxosament editat són els tres darrers, els que ell anomena Lápidas y epitafios, Reflexiones de cementerio i Otras fantasmagorias i a través dels quals la imaginació d'aquest humorista madrileny posa constantment els dits a la llaga.

En el capítol Lápidas y epitafios reproduceix i comenta els pensaments que a propòsit dels morts més il·lustres s'han escrit damunt la freda tomba dels cementiris — molt més freda que el clima de qualsevol cinema de Barcelona.

Heus ací alguna d'aquestes inscripcions pòstumes:

"Hoy dicen de mí lo que mañana dirán de ti: ha muerto."

"Esto lo dice el muerto cabreado o 'calaverado' que le molesta que le llamen 'muerto' y se vuelve contra todos. ¡Qué culpa tenemos nosotros!"

"Magistrado cesante". ¡Bien se le compadece!

"Su esposa le tributa este obsequio". ¡Jesús, qué obsequiosa!

"Soñera". Y echamos cuentas de sus años, resultando soltera vieja, que por eso hizo figurar lo de "soltera", para ganar la palma de las vírgines.

"Sus padres le dedican este pequeño recuerdo".

"Se ve que ellos, los pobres, le hubieran querido dedicar un Parthenón, pero no han podido hacerlo."

Del capítol Reflexiones de cementerios són aquestes agudes greguerias:

La gran nariz de ese muerto, ¿quién la supondrá ya? La gran nariz que era su característica. Lo más vivo y lo más real de su rostro era una ilusión!

En el panteón de familia hay una perpetua disputa de familia.

Las mejores levitas de paño, más resistentes y de confección más distinguida están en los cementerios. Se ven una que otra, demasadas anchas a los cadáveres; pero de todos modos resulta admirable, cada vez más distinguida la levita de paño azul, de un azul espontáneo y renovado como el del cielo de cada día... Son esas levitas como levitas empeñadas para siempre en el Monte de Piedad más usurario.

I heus ací una de les greguerias més justes i d'una comicitat més pura d'aquest llibre d'una afinitat tan extraordinària amb el to del nostre setmanari:

"Por aquí debía estar nuestro abuelo y el tío Ciriano", dicen unos, y parece que les buscan en un alegre juego al escondite.

¡Qué ágil un esqueleto si cogiese una bicicleta por su cuenta! Ganaría todas las carreras.

No pueden agradecer los muertos esas piedras enormes que los ricos herederos ponen sobre sus tumbas, como para que no puedan salir jamás. ¡Sea leve nuestra lápida!

En el darrer capítol, Ramon Gómez de la Serna publica uns contes curts sobre la mort i la seva oficina l'eternitat, alguns dels quals pateixen d'una fantasia massa descordada—rieu-vos del "duetto" Dalí-Buñuel—mentre altres compaginen hàbilment el sentit de l'humor amb el de la poesia. Una d'aquestes afortunades aliances la constitueix el conte El cochero dormido, que diu així: "Hacia tanto frío a la puerta del club, que el cochero se durmió dentro su coche."

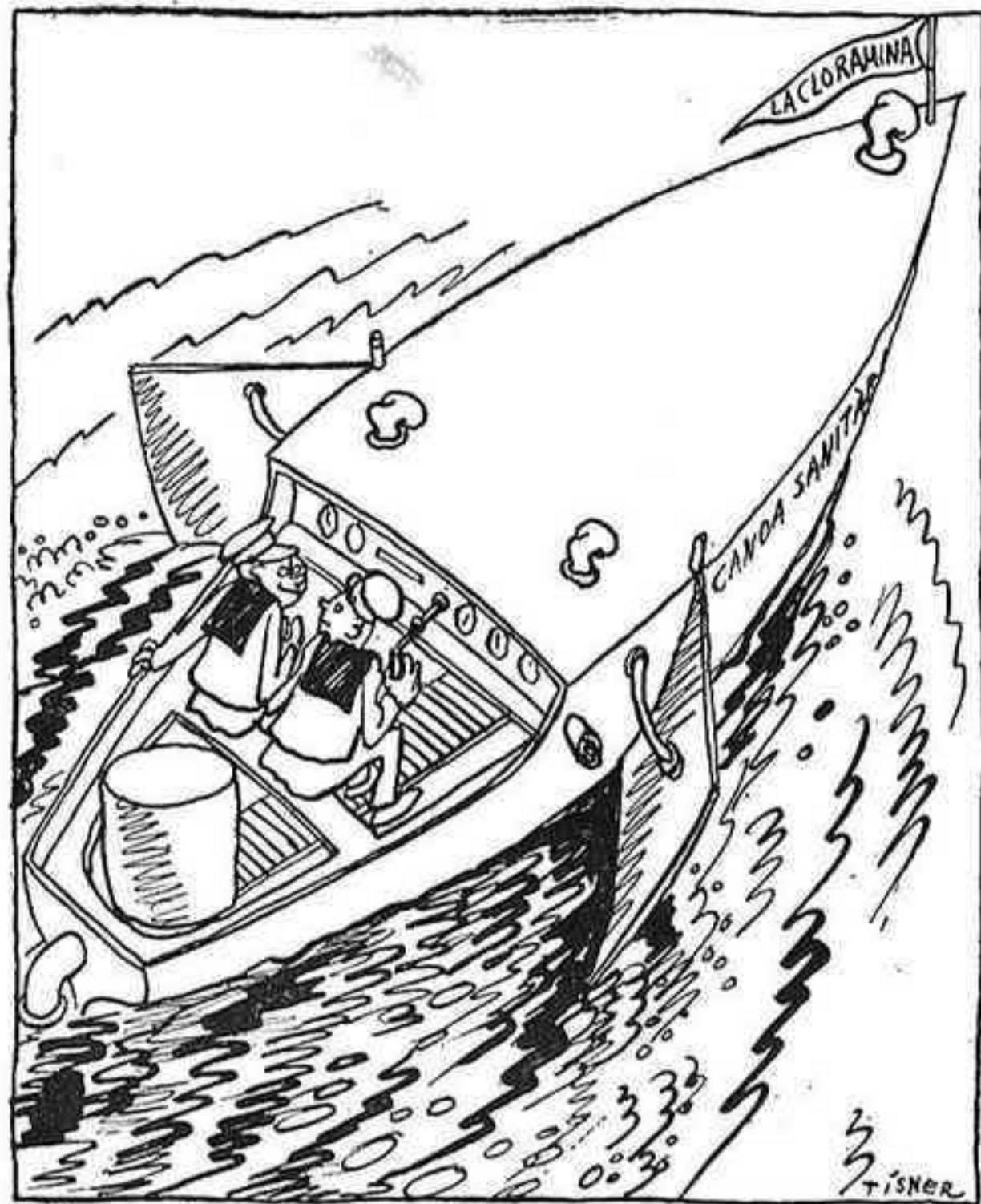
Esperaba ese sonido violento de la portezuela al ser zarandeada por el señorito, saliendo entonces automáticamente por la otra y subiendo de un salto al pescante.

Aquella noche las cosas sucedieron de otro modo. El coche comenzó a andar y entre sueños se vio conducido a un cementerio y abandonado allí.

Así son los trastruques rápidos que llevan de la vida a la muerte."

Resumint: Gómez de la Serna ha sabut realitzar el miracle de convertir un llibre sobre la mort en una cosa plena de vida.

Si després de publicar aquesta obra, l'original autor de "El circo" determinava morir-se (com ell mateix opina que gairebé hauria de succeir) no cal dir que el tindriem present en les nostres oracions.

—Doncs avui, per esmorzar, m'ho menjat un lluç a la cloramina.

Viatge per Europa

Ve de la primera pàgina)

A menys que no en portin perquè amb uns carrers ben asfaltats les sabates no es fan tan malbé com a casa nostra. De totes maneres, a nosaltres ens duren molt més, tot i l'asfalt del terreny, perquè no en portem.

I ara que parlo de sabates, em recordo del veritable motiu de la present, que és per donar compte a V. M. I. del resultat del viatge d'estudis que V. M. I. em va encarregar. Ha estat per a mi una agradable sorpresa constatar que tot allò que es deia de l'esperit guerrer dels pobles europeus és una calúnnia. No és cert que hi hagi vint cap que anés tan ben armat; al contrari, les autoritats tenen un gran compte que no s'engeguin trets pel carrer, excepte quan és absolutament indispensable, com en el cas d'un atemptat, que no seria possible sense trets. Aleshores els agents de l'autoritat ho aprofiten també per fer practiques. Si algú es deixa agafar, el fiquen a la presó, a menys que pugui comprometre.

L'esperit pacífic d'aquestes terres és tan gran, que no es parla més que de la pacificació dels esperits i només haig de dir, per donar-ne una lleugera idea, que l'estat de guerra no s'empra més que per al manteniment de la pau. Em sembla que ja no es pot demanar més, a no ésser un gir, que és el que respectuosament fa el vostre vassall,

Ras CAFFE PLE

(Copyright Opera de Quat' Sous i Be Negre.)

Prou plou, prò plou poc

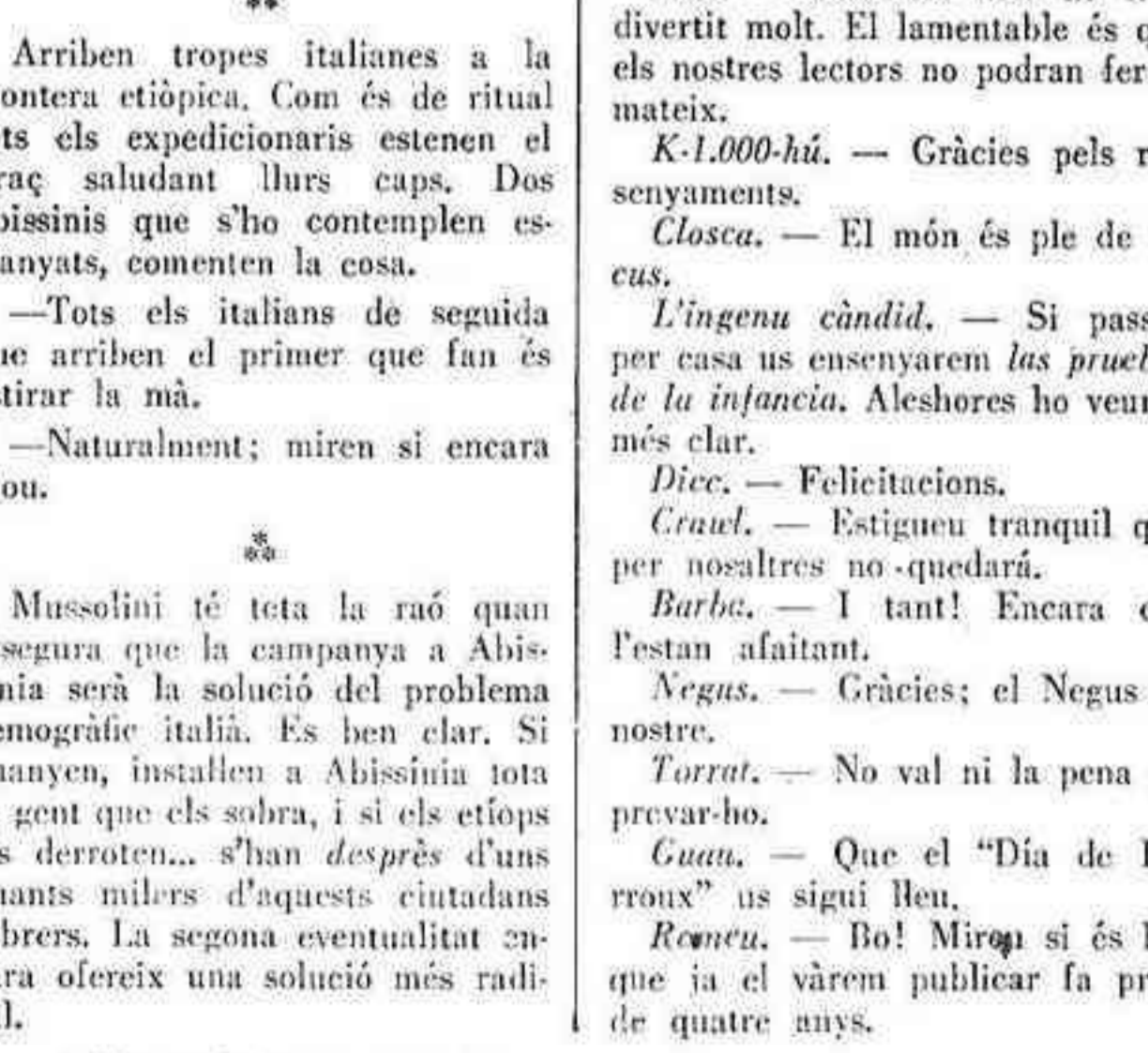
Els italians esperen que cessin les pluges a Abissínia... pensen anar-hi a buscar bolets.

Arriben tropes italianes a la frontera etiòpica. Com és de ritual tots els expedicionaris estenen el braç saludant llurs caps. Dos abissinis que s'ho contemplan estranyats, comenten la cosa.

—Tots els italians de seguida que arriben el primer que fan és estirar la mà.

—Naturalment; miren si encara plou.

Mussolini té teta la raó quan assegura que la campanya a Abissínia serà la solució del problema demogràfic italià. És ben clar. Si guanyen, instal·len a Abissínia tota la gent que els sobra, i si els etiòps els derroten... s'han després d'uns quants milers d'aquests ciutadans sobers. La segona eventualitat encara ofereix una solució més radical.

—Doncs avui, per esmorzar, m'ho menjat un lluç a la cloramina.

LA BORSA

LA VIDA

COTITZACIONS

Història d'Espanya

un charco de su propia sangre, manteniéndose a duras penas medio incorporado sobre el brazo izquierdo. "Esto no es nada; siga el fuego", dijo serenamente el héroe. Una bala de cañón le había arrancado una pierna. Llevámosle a hombros, como Dios nos dió a entender hasta la enfermería, donde se le acostó y se le prestaron auxilios a todas luces inútiles, dado el carácter mortal de la herida.

Rodeado de algunos oficiales incluyó la cabeza a un lado, cerró los ojos y apaciblemente se durmió para siempre en el Señor, a quien invocaba, aquella santa víctima de su heroísmo y de su amor inextinguible a su Dios y a su Patria.

¡Felices mil veces los que perecen por los venerandos ideales!

TOMASICH

Ejercicio 16

1. ¿Qué fué el Pacto de Familia? — 2. ¿Qué efecto produjo la ínicua expulsión de los Jesuitas? — 3. ¿Qué influencia tuvo la entromisión de Napoleón en nuestra política? — 4. ¿Qué palabras pronuncio Churrucá al presentarse con el

CORREU... HI TOTS

Cartró. — Ja haureu vist que se n'ha tret partit.

Tits. — Nosaltres ens hi hem divertit molt. El lamentable és que els nostres lectors no podran fer el mateix.

K-1.000-hú. — Gràcies pels ressenyaments.

Closca. — El món és ple de locus.

L'ingenu cándid. — Si passeu per casa us ensenyarem les proves de la infància. Aleshores ho veureu més clar.

Diec. — Felicitacions.

Crawl. — Estigueu tranquil que per nosaltres no quedarà.

Barba. — I tant! Encara ens l'estan afaitant.

Negus. — Gràcies; el Negus és nostre.

Tarrant. — No val ni la pena de prevar-ho.

Guan. — Que el "Dia de Lerroux" us sigui lleu.

Romeu. — Bo! Mirai si és bo, que ja el varem publicar fa prop de quatre anys.

NOTÍCIES DE TOT EL MÓN

Ginebra. — Com que el senyor Jeze, assessor del Negus, va dir masses coses gruixudes, d'ara endavant serà Teele Hawariat qui llegirà les coses gruixudes que hagi escrit Jeze.

Viena. — Rintelen restarà en presó atenuada en un poble de l'Alta Àustria, pagant-se ell mateix els gendarmes que l'han de vigilar.

I si no cobren puntualment, se n'aniran.

Londres. — És tem el fracàs de l'organisme ginebrí. Es que es tracta d'un organisme molt minat.

Addis-Abeba. — El coronel Julian ha presentat la dimissió del seu càrrec, alegant que els avions d'Abissínia són una desfertra.

El Negus hauria de cridar-li allò de: "¡Julian, que t'és mare!"

Buenos Aires. — Continuen els treballs per la desmobilització del Chaco i continuen també els rumors de que hi tornaran.

Els exercits que prendran part en la pròxima campanya, seran completament desmobilitzats.

Ginebra. — Els delegats italians es retiren del saló de sessions.

Després, quan no es parla del conflicte italo-abissini, se'n van els delegats etiòpics i entren els italians.

GIOVINEZZA, GIOVINEZZA!

—No s'exhibeixi gaire, que potser els hi faran voluntaris!

Als abissinis fins els ensenyaran a jugar a fet.

Paris. — L'exèrcit francès està celebrant maniobres a la Champagne.

Les celebren amb xampany.

Roma. — Després del missatge als expedicionaris italians, d'Annunzio ha adreçat un missatge a França.

D'Annunzio, en lloc de néixer poeta hauria hagut de néixer colom missatger.

Miami. — Entre les víctimes del cicló de la Florida s'hi compten 73 ex-combatents.

Aquests seran els únics ex-combatents que no tornaran a ésser ex-combatents sense ex.

Tururat, tururat, ja és ben nostre l'Estatut!

No és pas el que votarem, però, vaja, Déu n'hi do; no rondinem; no n'és dia; avui no tenim un no.

Pels carrers i per les places va amuntegant-se la gent; els qui poden fan discursos; el qui no pot fa d'oient.

Tururat, tururat, ja és ben nostre l'Estatut!

Ara "Els Segadors" retrunyen. Himnes, sardanes i crits! De dia, els domossos brillen; les lluminàries, de nits; i el bon poble se n'alegra; solament, arreconat, es lamenta i turmenta un monàrquic consagrat.

Tururat, tururat, ja és ben nostre l'Estatut!

I un que a don Joan Ventosa i Calvell pren per espill, fa una rialleta freda, de les dites de conill. La ploma dels llerrouxistes, amb embuts i escarafalls, diu que sí i que no i que vaja, amb prou feines i treballs.

Tururat, tururat, ja és ben nostre l'Estatut!

Washington. — El vaixell "Dixie" continua estacionat entre les roques.

El seu estat és estacionari.

Addis-Abeba. — La notícia de la rescissió del contracte "Riket" ha causat molt mala impressió.

De totes maneres, com que la temporada de les pluges encara dura, hom espera que ara plouran les ofertes.

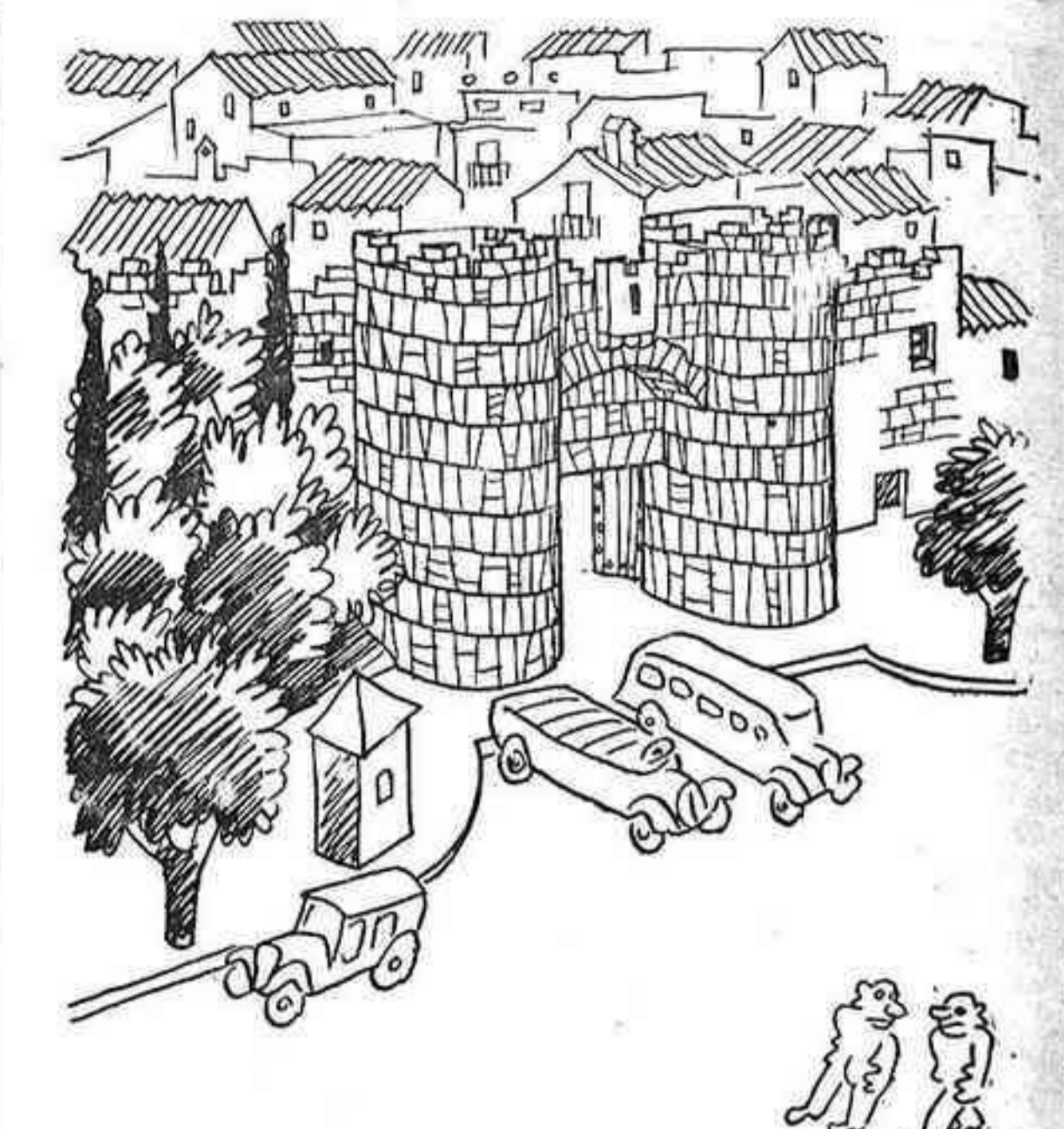
Londres. — El govern anglès ha tramès a la Mediterrània l'esquadra de caça, aprofitant que ja és acabada la temporada de veda.

Ginebra. — De retorn de la seva "tournee" de conferències, Madariaga ha estat nomenat president de la Comissió restringida, i, naturalment, tornarà amb les conferències.

Així, que en lloc de donar-les, les celebrerà.

Shangai. — Les autoritats s'han proposat d'acabar amb la premsa anomenada "mosquit". Sembla que s'han "picat".

Toquio. — Ha dimittit el ministre de la Guerra, malauradament, del Japó.

DIA 8 —Això representa el poble espanyol? —Ca!, no ho cregueis!

RADIO BE

De l'11 de setembre.

14'00. Estat del temps a tot Europa, a excepció d'Abissínia (que encara segueix fidel a l'Àfrica).

14'20. Reportatge microfònic sobre les curses de llebrers. (Es garanteix que no es donarà gat per llebre.)

14'35. Agustí Escelans parlarà sobre la "Influència dels clàssics en l'ús de les samarretes "Pasturet". Conferència publicitària.

15'00. Emissió dedicada als catalans absents. Retransmissió de La Gran Via, sarsuela. (Es prega de vigilar les butxaques durant l'escena dels ratons.)

15'25. "Què podria significar una guerra de races? El perill groc o la guerra de color." Estudi a càrrec del nen Utrillo, la morenora de pell del qual promet una sessió plenària en amenitat i documentació.

15'55. L'arqueta aràbiga dirà quatre paraules de salutació. (Hom afirma que aquesta arqueta fins parant és una joia.)

16'10. Cocktail de la setmana. (A base de Ginebra.)

16'10. "Adrià Gual el salvador d'Abissínia?" Sugerència de càlcul pluviomètric facilitada pel "Servei Meteorològic de Catalunya".

18'00. Anuncis del que sigui.

18'10. Nou horari de trens del país amb els darrers retards de la temporada compresos.

19'00. Himne d'El Be Negre i de tots vostès. (Copyright Opera Mundi, amb acompanyament d'orquestra.)

PERLES LA REGLA

FEMI són un prodigi de la ciència moderna

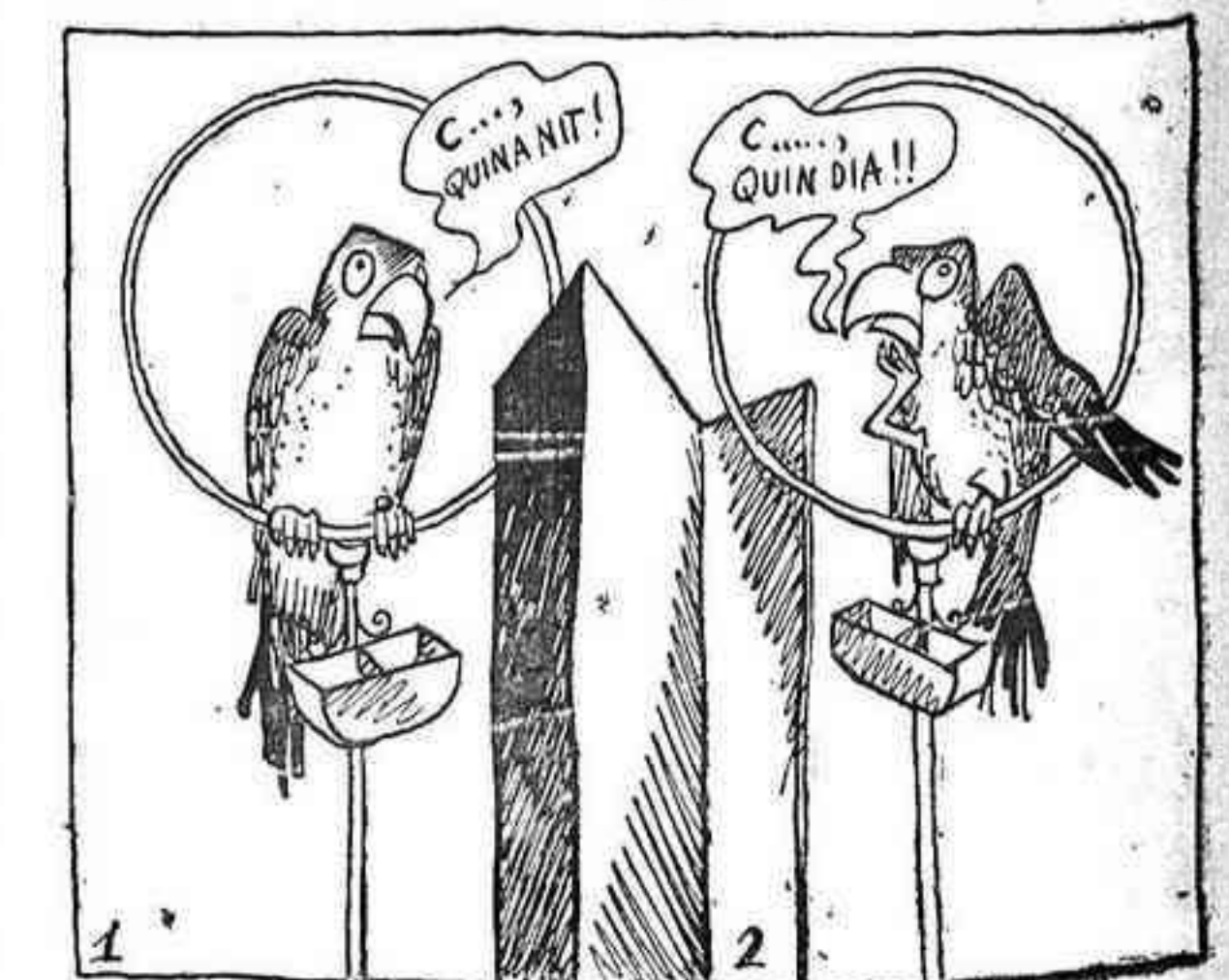
REBUTGEU IMITACIONS!

suspena tornarà ràpidament amb les famoses PERLES FEMI

Compreu cada setmana EL BE NEGRE

Setmanari satíric

Preu: 20 cts.

Abans ací 8 de setembre... i després

Pedacció: Administració: Mendizábal, 22

PHILIPS

COMPTAT

LLARGS TERMINIS

RADIO UNIVERSITAT

RdA UNIVERSITAT.1

Canòdrom Guinardó

Dimarts i dijous, nit i dissabtes i diumenges, tarda i nit

GRANS CURSES DE LLEBRERS

Entrada general: 0'50 pts.

Entrada al recinte i preferència, 1 pla.

Mitjans de locomoció: Autobusos Roca, sortida del carrer de Pelayo; Autobusos Lessaps-Passell de Merzell, Tramvies d'Horta